

NIEUWSBRIEF

JAARGANG 2 NO.4 • JUNI 2026

STICHTING

Hope for
England

“Begonnen in hoop, voortgezet in hoop, met een hoop die niet beschaamd maakt..”

John Warburton sr.

VOORWOORD

Op verzoek van de voorzitter verzorgt ditmaal een bestuurslid de inleiding van deze nieuwsbrief.

We staan in het kerkelijk jaar achter het heilsfeit van Pinksteren, maar in de dagelijkse praktijk staan we er veelal zo voor. Of zien we biddend met verwachting de vervulling tegemoet?

Op het pinksterfeest ontstond er beroering en spot over de zichtbare werkingen van de Heilige Geest. Petrus verhief zijn stem hierover en liet de woorden klinken, naar de profetie van Joël: *‘En het zal zijn in de laatste dagen (zegt God), Ik zal uitstorten van Mijn Geest op alle vlees; en uw zonen en uw dochters zullen profeteren, en uw jongelingen zullen gezichten zien, en uw ouden zullen dromen dromen’* (Handelingen 2:17).

Opmerkelijk is te noemen dat deze profetie volgt op de woorden waarmee Roland & Yaxian naar Rochdale zijn gezonden: *‘Alzo zal Ik ulieden de jaren vergelden die de sprinkhaan, de kever en de kruidworm en de rups heeft afgegeten, Mijn groot heir, dat Ik onder u gezonden heb’* (vers 25).

De HEERE laat door alle kastijdingen deze hoop steeds opnieuw doen leven. Juist als alle omstandigheden het zo doen tegenspreken, de werkelijkheid zo schrijnend wordt ingeleefd en het geloof zo aangevochten wordt.

In de tijd van Joël was het niet anders. Eerst werd aan de oogst geknaagd door de rups, daarna vraten de sprinkhanen al het blad weg. Mocht er dan geen groen overblijven? Als laatste kwam nog de verdelgende kever en de verblindende kruidworm. Toch moest temidden van Gods oordelen deze profetie klinken.

Tegen deze achtergrond moet de familie Knight in Rochdale veelal zo eenzaam te werk gaan. Roland in het evangelisatiewerk en het doorgeven van Gods Woord tijdens de bijeenkomsten in Hope Chapel. Waar contacten gelegd worden is de tegengestelde macht kennelijk voelbaar.

Yaxian in het huishouden en het geven van thuisonderwijs. Kunnen we ons de nood voorstellen? Geen christelijke school en geen gelijkgezinden.

Twee jaargangen liggen inmiddels achter ons. We zijn dankbaar voor alle steun en betrokkenheid vanuit de achterban. Ook hoe dat zich steeds vertaalt in allerlei acties met bijzondere opbrengsten. Als bestuur moeten we in deze nieuwsbrief ook melding doen van de terugkeer van Joost naar Nederland vanwege zijn gezondheid. We hopen dat voor hem de weg gebaad mag worden om te zijner tijd terug te keren naar Rochdale. We vragen uw gebed voor Roland & Yaxian met hun kinderen, maar ook voor Joost in deze beproevende weg.

Is er dan nog verwachting? De naam Joël betekent: *‘De HEERE is God’*. We mogen biddend een verwachting hebben voor een opleving op aarde, als we daarin ook denken aan de bekering van Israël. De Evangelieroep mag nog uitgaan tot alle uithoeken van de aarde, totdat alle knie zich voor Hem zal buigen en alle tong Hem zal zweren. Tot Hem zál men komen, in den HEERE zullen gerechtvaardigd worden het ganse zaad van Israël. Daarin zullen Joden én heidenen zich beroemen (Jesaja 45).

*En Ik, die Vorst, met zoveel macht bedeed,
Zal Gods besluit aan 't wereldrond doen horen.
Hij sprak tot Mij: ‘k Heb heden U geteeld;
Gij zijt Mijn Zoon; Gij zijt Mijn Eengeboren’.
Zeg vrij Uw eis; Ik zal Uw macht verhogen,
Opdat Uw Naam alom ontzaglijk zij;
Het heidendom ligge voor Uw stoel gebogen,
En 't eind der aard' erkenn' Uw heerschappij!*
(Psalm 2:4)

Hartelijke groet namens het bestuur,

Engbert van 't Hul

DAGBOEKAANTEKENINGEN

Geliefde zendingsvrienden,

Wij lezen in Handelingen 8:26 hoe Filippus door de Heere geroepen werd om te vertrekken uit Samaria. Hij moest meer dan 100 kilometer reizen over de woeste weg tussen Jeruzalem en Gaza. Het was voor hem ongetwijfeld een onbegrepen weg, om een vruchtbare bediening in Samaria te moeten achterlaten, en niet naar een stad of een dorp te gaan, maar naar een ledige weg door de kale rotsen en bergen van Judea.

Toch heeft de Heilige Geest Zich niet vergist in Zijn roeping van Filippus, want er was een ziel op de woeste weg die snakte naar onderwijs uit Gods Woord: Een Moorman die gewezen moest worden op de ene Naam onder de hemel tot zaligheid, de Heere Jezus Christus. Hij was de eersteling van Ethiopië, zoals de HEERE het beloofd had in Psalm 68:32: *‘Prinselijke gezanten zullen komen uit Egypte; Morenland zal zich haasten zijn handen tot God uit te strekken’*.

Toen ik recent hierover probeerde te spreken, mocht ik ook iets proeven van de worsteling van Filippus. Want de Heere gaat ook een onbegrepen weg met ons. Geroepen uit Oost-Azië, waar Gods lieve Geest kennelijk werkt en zondaren worden getrokken uit de duisternis tot Gods heerlijk licht, naar een verachte stad in het noorden van Engeland. Met een bevolking welke nu voor bijna uit 40% moslims bestaat, waar er veel illegaal drugsgebruik is, alcoholisme en armoede. Vooral is er een geestelijke wildernis en lijkt niemand belangstelling te hebben voor het Evangelie.

Gods knechten die Hope Chapel in het verleden hebben gediend, John Warburton en John Kershaw, zouden het Rochdale van 2026 niet meer herkennen. Maar het meest verdrietige is als ik geen ware bewogenheid voor de mensen om ons heen gevoel en niet verbroken word door hun droevige omstandigheden.

Dan klaagt de duivel mij aan dat alles tevergeefs is en ik mij bedrogen heb.

Toch mocht ik, toen ik in de onvergetelijke autobiografie van John Warburton *‘De Weldadigheden van een Verbondsgod’* las, weer bepaald worden bij de beloften die de HEERE heeft gegeven uit Joël 2.

Het trof me opnieuw hoe John Warburton het ontstaan van Hope Chapel beschrijft: *‘Het was begonnen in hoop, voortgezet in hoop, en dat is een hoop die nooit zal beschamen. Daarom hebben wij het Hope Chapel genoemd’*.

Toen zocht ik weer Joël 2:26-27 op, waar er tot tweemaal toe precies hetzelfde wordt gezegd: en Mijn volk zal niet beschaamd worden in eeuwigheid. Is het niet dezelfde belofte waarvan John Warburton in 1810 sprak?

In 1810 heeft de HEERE dat aan John Warburton verzekerd, en in 2022 tot twee keer toe tot mij gesproken. Hoewel de stad en bevolking van Rochdale niet meer herkenbaar zijn, vergeleken met toen, leeft de God van John Warburton nog, en Hij is niet veranderd. Zijn raad zal bestaan, en Hij zal al Zijn welbehagen doen. En als wij zien met hoeveel praktische bewogenheid en gebed vanuit Nederland wij omringd zijn, leeft de hoop in ons beider hart dat wij ook niet beschaamd zullen worden, in het vertrouwen op onze Getrouwe Verbondsgod.

Ook mocht de Heere mij begin maart bemoedigen uit Jesaja 60:19-22, waar de HEERE o.a. belooft: *‘Maar de HEERE zal u wezen tot een eeuwig Licht, en uw God tot uw Sierlijkheid’*. Het zijn vergelijkbare woorden als in Joël 2! Hoe wonderlijk is Gods spreken uit Zijn Woord.

Ondanks alles mag het Woord steeds weer uitgaan in Hope Chapel: twee keer op de Dag des Heeren en doordeweeks op de straten van Rochdale. In deze nieuwsbrief geef ik in het kort een aantal ontmoetingen op straat weer, maar ook bij verschillende andere gelegenheden. Yaxian heeft ook een artikel geschreven over gemeenschap voor ons kwartaalblad *Metanoia*, welke in de vorige nieuwsbrief werd geïntroduceerd.

In februari was het onze begeerte om een bezoek te brengen aan Chinatown te Manchester tijdens het Chinese nieuwjaar. We probeerden contact te leggen met de Chinese bevolking daar. Een grote massa mensen trok zich door de straten van Manchester, wat Chinatown wordt genoemd tijdens de dagen rondom het Chinese nieuwjaar. Voor ons gaf dit iets van het gevoel om terug te zijn in het grote land. Wij probeerden flyers uit te delen en het Woord te spreken op de straat, maar wij ervoeren dat de mensen daar nog meer afwijzend en onverschillig waren dan degenen die wij gewoonlijk in Rochdale tegenkomen. Hun gedachten waren helaas blijkbaar vervuld met het vieren van het nieuwjaar...

Chinatown Manchester tijdens het Chinese nieuwjaar

De ex-moslim Ismael die soms naar de ochtendsamenkomst kwam, moest samen met zijn vrouw Naseem verhuizen uit één van de zeven hoge flatgebouwen die de skyline van Rochdale markeren, naar een andere woning.

Ik kon ze daarbij helpen en ben dus ook bij ze op bezoek geweest. Het was juist Naseem die ons destijds op straat tegenkwam en haar man aanspoorde om naar de samenkomsten in Hope Chapel te komen. Naseem worstelt met de vraag wat de waarheid is. Ze is geen doorsnee moslim meer, maar is nog niet overtuigd dat het Christendom de waarheid is. Wat ook meespeelt is dat haar man zich uitgeeft christen te zijn, maar naar haar mening in de praktijk de Bijbel niet naleeft. Dat blijft voor haar een groot struikelblok. Mocht de Heere haar doen zien dat Gods Woord alleen de autoriteit heeft.

Straatevangelisatie

Het werk van stratevangelisatie mag haar voortgang vinden, hoewel het moeilijk is om dit werk alleen te doen, want je kunt niet tegelijk spreken en folders uitdelen. Toch ervaar ik vaak opening en vrijmoedigheid om Gods Woord uit te dragen en de mensen te wijzen op de ontzaglijke diepte van onze ellende, maar ook op de onuitsprekelijke heerlijkheid van Gods genade in Christus Jezus. Soms komen er christenen langs die ons een bemoedigend woord toespreken en dat doet ons altijd goed.

De Heere heeft in de afgelopen maanden een aantal goede gesprekken geschonken.

Wij denken aan Friday, een Afrikaanse man die de aangereikte flyer grondig ging lezen en beloofde naar de Chapel te komen (helaas heeft hij zijn belofte niet waargemaakt).

Ook hebben wij James ontmoet, een rooms-katholieke man, die ook een flyer aanvaarde. Het valt op hoe moslimvrouwen vaak gewillig zijn om een flyer mee te nemen.

Friday leest een folder

Een andere keer had ik een gesprek met vijf Britse jongens in de leeftijd van 11 jaar die met veel respect een flyer aanvaardden en wel wisten dat hun zonden vergeven moesten worden. Mocht de Heere hun werkelijk dat doen beleven!

Ali, een moslim-man, stond ook open voor een gesprek. Toen ik hem vroeg of hij met zekerheid wist dat hij naar de hemel zou gaan, erkende hij dat hij dat niet wist. Ik spoorde hem aan om te zoeken naar de ware zekerheid in het bloed van Christus.

Patrick, de man in de rolstoel die vaker in de nieuwsbrief is genoemd, hadden wij een hele tijd niet gezien, tot hij eind april op een zondag ineens bij de Chapel verscheen. Hij vertelde ons dat hij opnieuw in de gevangenis was geweest. Hij kwam voor een gedeelte van de samenkomst binnen, maar helaas voor het begin van de voordracht was hij al weg. Wij hebben hem niet meer gezien.

Shawn, ook een bekende voor ons, die in de buurt woont, komen wij vaak tegen. Hij kwam mij recent in de stad de hand schudde en zei toen dat hij vaak denkt aan wat ik hem vertelde, hoe ik uit China geroepen werd om naar Rochdale te komen. Je proeft dat het hem niet helemaal loslaat, dat wij de Chapel hebben mogen heropenen en samenkomsten beleggen. Hij kwam ook een keer het gebouw van binnen bekijken, net voor aanvang van de dienst. Wij smeken dat de Heere hem onwederstandelijk gaat trekken door Zijn lieve Geest.

Ragner, de gepensioneerde soldaat die wij in het verleden hebben leren kennen, is nog steeds ziek en zwak na zijn behandeling voor kanker. Wij hebben recent telefonisch gesproken en hij moet op 9 juli weer geopereerd worden aan een gezwel in zijn nek. Het is Gods ontferming over hem dat het niet kwaadaardig is. Hij heeft toendertijd een Bijbel van ons aanvaard, en wij hebben hem bemoedigd om het Woord van God te lezen. Wij bidden gedurig voor anderen die wij in het verleden hebben leren kennen, zoals Abbi, John, Mark, Emjet, Joe en Liam. Verder hebben wij plannen om een leesgroep te proberen te beginnen met studenten van de Hopwood Hall College, over het boek van C.S. Lewis: *The Abolition of Man*.

Bezoeken uit Nederland

Eind april mochten drie bestuursleden voor een visitatiebezoek vanaf zaterdag tot dinsdag in ons midden zijn. De Heere gaf een zeer goede tijd met elkaar. De nood van het werk in Rochdale werd duidelijk gedeeld en gevoeld. Wij zijn de visitatiecommissie zeer erkentelijk voor hun blijk van meeleven met ons en met het werk. De Heere gaf opening op de Dag des Heeren om over de woorden van de Heere Jezus in Handelingen 20:35b te spreken: het is zaliger te geven, dan te ontvangen.

Op 12 mei is Jeline van Nifterik, een jonge vrouw uit de gemeente van Opheusden in Rochdale aangekomen om ons voor een aantal maanden als vrijwilliger te helpen in het gezin. Yaxian, de jongens en ik zijn erg dankbaar voor haar liefdevolle steun.

Ze helpt in het huishouden, in de tuin, en bespeelt nu het orgel tijdens de samenkomsten op de Dag des Heeren. Het maakt zo'n groot verschil, als slechts één persoon naast ons gezin in de kerk is! Ze gaat ook Asaph orgelles geven.

Jeline met Asaph en Ethan

Opnieuw zijn wij de afgelopen maanden erg verblijd en bemoeidigd door de komst van twee groepen vrijwilligers uit Nederland, die bij ons huis veel werk hebben verricht. De geestelijke gesprekken die gevoerd mochten worden, de betrokkenheid bij de samenkomsten in Hope Chapel rondom Gods Woord en ook alle praktische steun blijven bij ons als dierbare tekenen van de bewogenheid en liefde die wij steeds opnieuw vanuit Nederland ervaren. De Heere heeft harten geneigd, Hem daarvoor zij al de eer! Wij willen graag allen die op enerlij wijze hun meelevens hebben getoond in de achterliggende maanden na de Heere heel hartelijk bedanken.

Onderwijs van Asaph

In mei jl. werd onze oudste zoon Asaph 6 jaar. Het heeft formeel de leeftijd om met onderwijs te beginnen. Omdat er nog geen mogelijkheid is om samen met een ander reformatorisch gezin iets van een 'cottage school' te starten, en er geen christelijke school in Rochdale te vinden is, blijft thuisonderwijs over als de enige optie waardoor wij met een rein geweten onze zonen onderwijs kunnen geven overeenkomstig onze doopbeloften.

Bestuursleden Johan Horst, Alex Thomson en Dick Trouwborst tijdens hun visitatie

Het ontbreken van een christelijke gemeenschap hier, is voor de gezonde ontwikkeling van onze kinderen een grote zorg. Wilt u alstublieft daarvoor bidden?

Ze beginnen 's ochtends met het zingen van Nederlandse Psalmen, Latijnse gezangen en Chinese poëzie. We lezen hen voor uit de Hebreeuwse Bijbel. Daarna volgt tellen, reciteren van de Chinese catechismus, kunst, kerkgeschiedenis, verhalen, Bijbelse vertellingen en lichamelijke oefening.

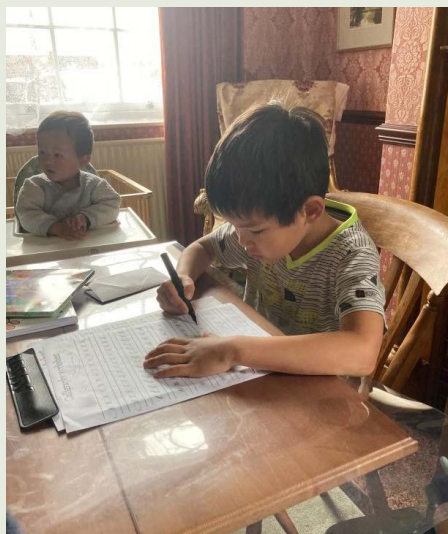
Yaxian probeert alles te doen op een natuurlijke en musicale wijze, zonder veel druk op Asaph te zetten. Hij is ook bezig om te leren schrijven met cursieve letters en hij kan al goed lezen.

Ethan (3 jaar) leert ook graag dingen uit zijn hoofd en vaak hoor je de jongens samen een lied zingen! Isaac (inmiddels een jaar en vier maanden, links op de foto) ontwikkelt zich heel snel. Hij begrijpt bijna alles wat wij tegen hem zeggen en antwoordt met een knik. Hij is altijd blijmoedig! Vooral Ethan en Isaac houden erg van de natuur. Asaph is iemand met praktische uitvoeringsvermogen en kan uren met lego wonderlijke constructies maken. Wat is de Heere onuitsprekelijk goed, om ons drie lieve zonen te schenken. Ons diepste verlangen als ouders is dat zij door genade een zaad mogen zijn welke Hem welbehagelijk mogen dienen.

Het is met veel leedwezen dat wij melding moeten doen van het vertrek van Joost als collega in maart jl. Wij missen zijn bijstand, bewogenheid en advies in het werk heel erg. Het wordt weer bewezen dat Gods wegen niet onze wegen zijn. Wij bidden dat de Heere Joost gedachtig wil zijn in alle omstandigheden van het leven, en dat de Heere hem wil versterken om de weg te gaan die Hij hem aanwijst.

Ontvang de hartelijke groeten vanuit Engeland,

Roland, Yaxian, Asaph, Ethan en Isaac

Asaph leert cursief schrijven

UIT HET WERKVELD

Vanaf zaterdag 25 mei tot dinsdag 28 mei waren drie bestuursleden in Rochdale voor een visitatie van het werkveld. Hierbij een kort verslag en indruk van het bezoek.

Op de treinreis van Manchester Airport naar Rochdale zagen we, met name in Manchester, de geestelijke armoede en leegte van het volk van Engeland. Op zondagochtend werden we hiermee opnieuw geconfronteerd, omdat we samenkwamen in een nagenoeg lege kerk. Patrick, de man in de rolstoel die jullie wellicht kennen van de verhalen van Roland, bleek ook bij de kerk te zijn, maar vertrok al vrij snel, nog aan het begin van de dienst. Zo zaten we daar alleen met familie Knight en Joost.

Roland mocht ons wijzen op de woorden: *‘En gedenk aan de woorden van de Heere Jezus, dat Hij gezegd heeft: Het is zaliger te geven dan te ontvangen.’*

Na het middageten waren we bij Joost thuis en aan het eind van de middag reden we naar Bury om onder het gehoor van ds. M. Hyde te zijn. Deze dienst waren we in een hotelkamer samen met (slechts) drie andere mensen van de Strict Baptist gemeente uit die omgeving.

In het centrum bij Rochdale Town Hall

De visitatiecommissie op bezoek bij fam. Knight

Van maandagochtend tot dinsdagmiddag mochten we goede gesprekken hebben met Roland, Joost en familie Knight. We hebben allen gemerkt dat het wederzijds tot versterking van onze banden mocht zijn. We mochten samen spreken over hoe het evangelisatiewerk in Rochdale vorm mocht krijgen en hopelijk nog meer mag krijgen. Daarnaast gaven de gesprekken ook veel inzicht in het werk en de moeiten die gepaard gaan met het werk in Rochdale. Dinsdagmiddag kregen we van Joost een rondleiding door het centrum van Rochdale zodat we ook een beeld kregen van de plaats waar Roland en Joost gewoonlijk het Woord mogen brengen. Dinsdagavond reisden we weer terug en mochten we allemaal weer bij onze gezinnen aankomen. Dat het voortdurend ons aller gebed moge zijn: Uw Koninkrijk kome, ook in Rochdale!

Hartelijke groet,

**Johan Horst, Alex Thomson en
Dick Trouwborst**

TERUG NAAR NEDERLAND

Wij willen u informeren dat Joost van de Steeg recent is teruggekeerd naar Nederland vanwege gezondheidsredenen. Dit betekent dat Roland zijn hulp bij straat evangelisatie en andere werkzaamheden op dit moment moet missen. U zult begrijpen dat dit een moeilijke weg is voor beiden. Joost hoopt te zijner tijd weer terug te keren, maar wanneer is nu nog niet bekend. We vragen uw gebed in deze situatie.

Wilt u Joost steunen met een blijk van meeleven? Zijn postadres is: Martensweg 7, 8071KH Nunspeet

CHRISTELIJK ONDERWIJS

Een christelijke gemeenschap opbouwen

Hoe kunnen we onze broeders liefhebben die we niet gezien hebben?

‘Want die zijn broeder niet liefheeft, dien hij gezien heeft, hoe kan hij God liefhebben, Dien hij niet gezien heeft?’ (1 Johannes 4:20). Als we onze broeders niet kunnen zien, hoe kunnen we hen dan liefhebben die we niet gezien hebben? Als we elkaar niet liefhebben, zullen christenen hun getuigenis verliezen. Christus zei: ‘Hieraan zullen zij allen bekennen, dat gij Mijn discipelen zijt, zo gij liefde hebt onder elkander’ (Johannes 13:35). De geleidelijke desintegratie van christelijke gemeenschappen maakt het onmogelijk om dit nieuwe gebod na te leven. Het gevolg is dat het zout zijn smaak verliest en de kandelaar ophoudt te schijnen.

Het verdwijnen van de gemeenschap

De ineenstorting van de menselijke gemeenschap tot geïsoleerde individuen, verwoest door eenzaamheid, is een huiveringwekkend gevolg van generatieslang verafgoden van persoonlijke vrijheid. We lijden onder de pijnlijke gevolgen van deze verafgoding. De vrijheid die mensen zochten om zich te bevrijden van traditie, religie en familiebanden, bracht hen niet het geluk van vrijheid, maar maakte hen juist vervreemd van elkaar, volkomen alleen. Alle vormen van gemeenschap zijn in verval geraakt, inclusief christelijke gemeenschappen. De conservatieve denker Robert Nisbet zegt in zijn boek *The Quest for Community*: ‘Waar het individu ooit werd geacht alle neigingen tot orde en vooruitgang in zich te dragen, wordt hij nu algemeen beschouwd als het symbool bij uitstek van de angst en onzekerheid van de samenleving. Hij is, zo zijn we nu geneigd te zeggen, niet het gevolg van morele vooruitgang, maar van maatschappelijk verval’. Steeds hulpelozer individuen zullen vrijwillig steeds meer macht aan de centrale overheid afstaan, omdat ze ten onrechte geloven dat de centrale overheid voor hen zal zorgen en hen zal beschermen. Nisbet vervolgt: ‘In de ‘massamaatschappij’ is er niets meer over om te bemiddelen tussen een geatomiseerde massa machteloze individuen en de enorme overheidsinstellingen en...’ ‘Helaas is in het moderne tijdperk de relationele aard van de mens bijna volledig gereduceerd tot de relatie tussen het individu en de staat. Familie, buurt, kerk en andere lokale vormen van gemeenschap zijn verdrongen’.

Een andere reden voor het geleidelijke verdwijnen van gemeenschapsbanden is technologie. Nieuwe technologieën hebben ons dagelijks leven fundamenteel veranderd. De auto van het gezin vermindert de tijd die in de buurt werd doorgebracht, deed het kerkbezoek afnemen en maakte ouderlijk toezicht op het gedrag van tieners lastiger.

Computers en internet hebben de deur geopend voor online bijeenkomsten; online communie is slechts één extreem voorbeeld van hoe internet de interactie binnen de gemeenschap heeft uitgehouden. Consumentisme en een gecommercialiseerde levensstijl betekenen dat mensen alleen nog maar naar grote supermarkten hoeven te gaan om hun basisbehoeften te kopen. Deze dramatische verandering in levensstijl betekent dat de meeste van onze basisbehoeften, zoals voedsel, kleding, onderdak en vervoer, door machines kunnen worden vervuld, waardoor de noodzaak tot interactie met echte mensen verdwijnt. Dit heeft geleid tot een fatale uitholling van de gemeenschap, met name van de relaties binnen de buurt. In mijn wijk houden bijna alle burens hun deur de hele dag gesloten, mensen spreken elkaar zelden en ‘s avonds zie je grote televisieschermen door hun ramen flikkeren. Burens communiceren niet meer met elkaar; massamedia zijn de monopolistische manier geworden waarop mensen de wereld begrijpen en zich een voorstelling maken. Ik kan me geen andere sociale vorm bedenken die autoritaire controle en totalitarisme meer bevordert dan deze. Marshall McLuhan merkte in *Understanding Media* op: ‘Iedereen ervaart veel meer dan hij begrijpt. Toch is het ervaring, en niet begrip, die gedrag beïnvloedt’. De door de mens gecreëerde sociale aard vereist echter troost. De achteruitgang van de gemeenschap in de moderne wereld heeft echter als onvermijdelijk religieus gevolg de creatie van massa’s hulpeloze, verbijsterde individuen die geen troost kunnen vinden in het christendom, dat slechts als een geloofsbelijdenis wordt beschouwd. In zulke omstandigheden, waar vinden deze hulpeloze en verloren mensen troost? Kunnen christenen hen een gemeenschap bieden met een gevoel van verbondenheid?

Gemeenschap en christelijk getuigenis

We kunnen de wereld niet de schuld geven, maar onszelf, voor de voornaamste reden van de achteruitgang van de christelijke gemeenschap. Het is niet de vervolging en corruptie van de wereld, maar de achteruitgang van het christelijk geloof zelf.

Christenen geloven niet langer dat geloof alle aspecten van het leven moet omvatten, en niet alleen beperkt moet blijven tot ‘dat religieuze deel’. Christenen beginnen de kerk te zien als een plek die ze twee of zelfs maar één keer per week bezoeken, in plaats van als het centrum van hun hele leven. De uiteenvallen van de christelijke gemeenschap is een gevolg van de scheiding en fragmentatie tussen christelijk geloof en christelijk leven. En de achteruitgang van de gemeenschap maakt uiteindelijk de beoefening van het christelijk geloof onmogelijk. Als we onze broeders niet kunnen zien, hoe kunnen we hen dan liefhebben die we niet gezien hebben? *‘Want die zijn broeder niet liefheeft, dien hij gezien heeft, hoe kan hij God liefhebben, Dien hij niet gezien heeft?’*

Hoe kan hij God liefhebben, die hij niet heeft gezien? Verbinding maken via virtuele relaties op internet is geen manier om ware christelijke liefde te beoefenen. Geloof is als een taal, die alleen binnen een gemeenschap geleerd kan worden, en het beginpunt van een gemeenschap is het gezin. Wanneer zowel gezin als gemeenschap uiteenvallen en achteruitgaan, wordt de overdracht van religie aan de volgende generatie extreem moeilijk. Als slechts één generatie een traditie niet doorgeeft, kan die traditie verdwijnen uit het leven van het gezin en zelfs de hele gemeenschap.

In de Bijbel streven mensen niet in isolement naar godsvrucht, maar binnen een gemeenschap. Het is moeilijk voor de Bijbelschrijvers om zich zo'n isolement en afzondering tussen mensen voor te stellen als in de moderne tijd. De psalmist zegt: *'Ziet, hoe goed en hoe liefelijk is het, dat broeders ook samenwonen!'* Met Pinksteren werden drieduizend mensen gedoopt en sloten zich aan bij de gemeente, en zij bleven standvastig in de leer en gemeenschap van de apostelen. De eerste verandering in hun levenswijze was het begin van een gemeenschappelijk leven. Handelingen 2:44-46 zegt: *'En allen, die geloofden, waren bijeen, en hadden alle dingen gemeen. En zij verkochten hun goederen en have, en verdeelden dezelve aan allen, naar dat elk van node had. En dagelijks eendrachtelijk in den tempel volhardende, en van huis tot huis brood brekende, aten zij te zamen met verheuging en eenvoudigheid des harten.'*

Chinese christenen begrijpen dit gezond verstand maar al te goed. In steden en dorpen in heel China zijn overal christelijke kerkgemeenschappen en bijbehorende onderwijscoöperaties of kerkscholen te vinden. Kerken moedigen gezinnen aan om naar dezelfde buurten te verhuizen en scholen op vergelijkbare locaties op te richten. Zo houdt een gereformeerde kerk in het noorden bijvoorbeeld diverse spontane of door de kerk georganiseerde bijeenkomsten gedurende de week. Op vrijdag lezen leesgroepen puriteinse werken zoals Jeremiah Burroughs' *Gospel Fear*, *Gospel Worship* en John Owens' *The Glory of Christ*. Kleine groepen christenen organiseren spontaan ochtend- en avondgebedsbijeenkomsten. Op zaterdag hebben ze formele, door de kerkenraad belegde gebedsbijeenkomst. Op woensdagavond hebben ze leesgroepen voor christelijk onderwijs voor leerkrachten en ouders, waar ze educatieve klassiekers lezen van de oudheid tot nu. Dit alles laat zien dat deze christelijke gemeenschap levendig is. Zonder de liefdevolle impuls en de centripetale beweging van eenheid met elkaar, gericht op waarheid en liefde, is een gemeenschap, zelfs als die bestaat, slechts een lege huls.

Het bouwen van christelijke gemeenschappen is niet louter een passief verzet tegen secularisatie, en wereldse druk; we wonen naast elkaar en versterken onze religieuze identiteit door een gedeelde manier van leven.

ACTIEF VOOR ENGELAND

De afgelopen weken hebben de leerlingen van de Séba- en Rehobothschool uit Ochten zich enthousiast ingezet om geld in te zamelen voor Stichting Hope for England. Iedere klas droeg op zijn eigen manier bij aan deze actie. Zo deden leerlingen klusjes, werden lege flessen opgehaald, krentenbroden verkocht en gingen enkele klassen zelfs op de fiets voor een tocht van 25 kilometer, waarbij zij zich lieten sponsoren. Als afsluiting van deze periode werd er een actiemarkt georganiseerd, die druk werd bezocht. Al met al heeft deze gezamenlijke inzet het prachtige bedrag van €24.050,- opgeleverd. Dit bedrag werd op 1 april overhandigd aan Joost die op dat moment ook aanwezig was tijdens verlof t.b.v. Stichting Hope for England.

Het is ook een stille uitnodiging tot een gevallen wereld. Wanneer mensen elkaar niet meer vertrouwen, wanneer hechte vriendschappen tussen burens verloren gaan, waar gaan geatomiseerde, geïsoleerde individuen dan heen? Zouden christenen geen gemeenschap van waarheid en liefde, eerlijkheid en vergeving moeten bieden? Zouden we geen levenswijze moeten bieden die radicaal anders is dan die van de wereld? Zouden we mensen die hunkeren naar verbondenheid moeten toestaan zich te verbinden via voetbalfanatisme, zelfs door transgender- en drugsgroepen op te zoeken?

Gemeenschap en onderwijs

Het opvoeden van een kind vereist een hele gemeenschap. Wanneer uw kind buiten speelt, moet u ervoor zorgen dat de waarden van uw gezin niet worden aangetast door leeftijdsgenoten. Natuurlijk kan een gemeenschap niet garanderen dat een kind zijn of haar geloof niet zal verlaten, net zoals stadsmuren niet kunnen garanderen dat Troje niet zal vallen. Het gezond verstand dicteert echter dat we niet moeten afzien van het bouwen van muren voor steden alleen omdat muren niet waterdicht zijn, en dat we evenmin moeten afzien van het bouwen van christelijke gemeenschappen alleen omdat gemeenschappen dat niet onfeilbaar zijn. Zo te denken is waanzinnig. Muren bouwen gaat niet over onszelf isoleren van de wereld, maar over het aangaan van een dialoog met de wereld vanuit een solide fundament in onszelf.

Onderwijs is als het verzorgen van een jonge boom; het vereist niet alleen liefdevolle zorg en hoogwaardige mest, maar ook vruchtbare grond. Een robuuste gemeenschapscultuur is die grond. We moeten een subculturele omgeving, een tegencultuur, bieden waarin kinderen kunnen groeien. Een gemeenschap van geloof en praktijk die streeft naar deugdzaamheid is daarom een essentieel onderdeel van het cultiveren van deugdzaamheid in de volgende generatie. Men kan deugdzaamheid niet ontwikkelen in isolatie van anderen. Aan de andere kant wordt 'ware wijsheid alleen verworven in dienstbaarheid, omdat wijsheid zelf een dienst is die wordt bewezen aan het heil van de wereld, en dus een 'goddelijke dienst'.

Elke groep die onderwijs serieus neemt, is het erover eens dat onderwijs op zijn minst een streven naar ware wijsheid is, behalve natuurlijk onderwijsinstellingen die onderwijs reduceren tot de indoctrinatie van kennis, beheersing van feiten, verbetering van overlevingsvaardigheden en een hoge score op het GCSE-examen. Volgens Maximus de Biechtvader kan men daarom geen ware wijsheid verwerven zonder in dienst te staan van een gemeenschap. Iemand die vol kennis zit en succesvol in hun carrière, maar zonder begrip van de principes van dienstbaarheid aan anderen, kan niet als werkelijk opgeleid worden beschouwd.

Het Joodse volk begreep deze wijsheid maar al te goed. Joden hebben een lange periode van ballingschap meegemaakt, waarin ze een onderwijssysteem hebben ontwikkeld. De wet schreef voor dat onderwijs binnen het gezin moest plaatsvinden, maar hieraan werd een systeem van gemeenschappelijk onderwijs in georganiseerde scholen toegevoegd of het verving.

Dit systeem bereikte zijn volle ontwikkeling in het late keizerrijk, toen het uit drie fasen bestond: ten eerste het lezen van de Bijbel; ten tweede de studie van de Misjna; ten derde de Talmud. De Misjna en de Talmud waren commentaren op de Bijbel, een mengsel van wet en exegese dat geleidelijk steeds complexer en moeilijker werd. Overal werden scholen opgericht.

Het 'huis van onderwijs' – *bêt hamidrâsch* – of het 'huis van het boek' – *bêt sêfer* – bestond naast de synagoge, het gebedshuis; samen vormden ze de ziel van elke Joodse gemeenschap. 'Zolang de stem van Jakob in de synagogen en de scholen wordt gehoord, zullen de handen van Ezaü [d.w.z. de vervolger, het keizerrijk] niet zegevieren'. Het Joodse geloof vereist dat gelovigen op loopafstand van de synagoge wonen om het sabbatgebod niet te overtreden. Met de synagoge als centrum hebben de families en scholen eromheen het Joodse volk in staat gesteld hun geloof en cultuur tot op de dag van vandaag voort te zetten.

Gemeenschap en hoger onderwijs

Een school is een gemeenschap die verbonden is door een gedeelde passie, geen mechanisch systeem dat diploma's produceert. James Taylor definieert in zijn *Poetic Knowledge* een school als een groep vrienden die de waarheid liefhebben. Een school bestaat wanneer een groep leraren die de waarheid liefhebben en vriendschap delen, samenkomt. 'Vóór gebouwen, vóór boeken, zelfs vóór leerlingen, is een school een bijeenkomst, vaak van slechts een paar vrienden, die samen leren, die dezelfde dingen liefhebben en er graag over reflecteren en praten. De aanwezigheid van zulke vriendschappen en hun liefde voor concrete en mysterieuze realiteiten is wat leerlingen naar zo'n school trekt.

Zonder liefde is er geen ware kennis en begrip. De horizontale liefde tussen leraren en leerlingen, en de verticale liefde die naar boven is gericht, verweven zich tot de schering en inslag van ware educatie. Onderwijs reduceren tot de beheersing van kennis door de geest, en holistisch onderwijs reduceren tot kwantitatieve beoordeling en evaluatie, is onderwijs en kennis kleineren, verachten en zelfs ontheiligen. The Legend of 1900 brengt dit punt op uitzonderlijke wijze naar voren. Een wereldberoemde pianist komt de strijd aan met de legendarische pianist op de oceaanstomer. De pianist speelt met liefde en eerbied; hij begrijpt de piano en de muziek werkelijk. Zijn rivaal daarentegen etaleert zijn superieure techniek op frivole wijze.

Hoewel zijn vingertechniek beter is, begrijpt hij de piano en de muziek totaal niet; zijn spel is eerder godslasterlijk. Zijn spel wordt beschreven als het lastigvallen van een maagd. Kennis manipuleren zonder liefde, kennis uitbuiten zonder liefde, is een ontheiliging van waarheid. Robert Louis Wilken merkte in zijn boek *'De geest van het vroegchristelijk denken: het aangezicht van God zoeken'* op: Maar, zegt Augustinus, de enige manier om Vergilius te begrijpen is 'hem lief te hebben'. Zonder sympathie en enthousiasme, zonder onszelf te geven, zonder een schuld van liefde, kan er geen kennis zijn van dingen die er echt toe doen. Bovendien vertonen moderne scholen een zeer sterke neiging tot bureaucratie, waarbij leraren slechts ambtenaren zijn wier doelen van buiten de gemeenschap worden bepaald. Zulke scholen ondermijnen op hun beurt het ware onderwijs door nationalisme.

Zonder een terugkeer naar vroomheid en gemeenschap wordt onderwijs, met name hoger onderwijs, onmogelijk. Interessant genoeg betoogde professor Peter Harrison van Oxford onlangs dat we de betekenis van middeleeuwse universiteiten en vroege wetenschappelijke genootschappen opnieuw moeten beoordelen als gemeenschappen die de dialoog bevorderden die nodig was om dit soort wetenschap te produceren. Hun gemeenschappelijke leven voedde en bevorderde hun ideeën.

Het gemeenschappelijke leven was een bron waaruit hun filosofie voortvloeide, of die nu natuurfilosofie, morele filosofie of goddelijke filosofie was. Zo was hun hele onderwijsinitiatief, ondersteund door vroomheid, zowel gericht op de plaats van de mens in de natuurlijke werkelijkheid als op een gedeeld leven in gemeenschap. Plato verwoordde het als volgt in zijn *Zeven Brieven*: 'Na veel conversatie en een leven samen geleefd, is er plotseling een licht, als het ware, ontstoken in de ene ziel door een vlam die van een andere ziel naar haar overspringt'.

Wie begrijpt in deze wereld Christus' zelfopofferende liefde behalve christenen? Wie bezit ware kennis die voortkomt uit Goddelijke liefde behalve de Kerk? Kunnen kerken, gezien dit alles, nog steeds verwachten dat de wereld hen zal voorzien.

Is dat wel echt onderwijs? Zou de kerk, als gemeenschap van liefde, niet in de eerste plaats de verantwoordelijkheid moeten dragen om echt onderwijs te initiëren?

Hartelijke groet,

Yaxian Knight

ACTIEF VOOR ENGELAND

Eerder ontving u van ons een uitnodiging voor een koor- en samenzangavond in de Goudse Sintjanskerk of de nieuwe Gereformeerde Gemeente in Yerseke.

Op zaterdag 14 maart jl. mocht er op beide locaties een mooie opkomst zijn en werd er een bijzondere opbrengst binnengehaald voor de drie stichtingen *Jafet - Bethlehem - Hope for England*. We kregen het bedrag van maar liefst €11.717,- gedoneerd. Ook bedanken we de vrijwilligers die na afloop met een verkooptafel nog een aanvulling realiseerden.

STEUN ONS WERK

Met uw financiële steun zorgt u ervoor dat het werk van Hope for England door kan blijven gaan.

Hiermee helpt u ons om het Woord te verspreiden onder onze naasten in Engeland.

Onze stichting heeft een ANBI-status (RSIN 866540556)

Hartelijk dank!

Scan de code of ga naar:
www.hopeforengland.nl/donatie

Christmas Evans (1766 - 1838)

Predikant in Wales

De apostel spreekt van de noodzaak van dit gebeuren: *'Welken de hemel moet ontvangen'* (Handelingen 3:21).

Goddelijke noodzaak is een gouden keten, zich uitstrekkend van eeuwigheid tot eeuwigheid en alle gebeurtenissen in de tijd omvattend. Het bestaat uit vele schakels, die allen op elkaar steunen. Niet één van hen kan worden gebroken, zonder de sterkte van het geheel te vernietigen.

De eerste schakel is in God, *'eer de wereld was'* (Johannes 17:5), en de laatste is in de hemel, wanneer de wereld niet meer zal zijn. Christus is haar Alfa en Omega, en Christus vormt al haar tussenliggende schakels. Christus is het Begin, in de boezem van de Vader, de belofte van het eeuwig leven ontvangend, voor de grondlegging van de wereld. Christus is het Midden, in Zijn offerend bloed onze zonden verzoenend en vergeving schenkend en heiligend al diegenen, die geloven. Christus is het Einde, in de hemel pleitend op de verdienste van Zijn plaatsvervangend lijden, tussenbeide komend voor de overtreders, alle mensen naar Zichzelf toetrekend, de gebeden van Zijn volk voordragend, en hun woningen voorbereidend.

Er is een noodzaak in alles dat Christus heeft gedaan als onze Middelaar, in alles dat Hij namens ons heeft gedaan en alles dat Hij op Zich heeft genomen te

doen. De noodzakelijkheid van Goddelijke liefde bewijzend, in het uitoefenen van Goddelijke genade, in het volbrengen van Goddelijke plannen, in het vervullen van Goddelijke verbonden, in het onderhouden van Goddelijke trouw, in het voldoen van Goddelijke rechtvaardigheid, in het handhaven van Goddelijke heiligheid en in het vertonen van Goddelijk gezag.

Christus voelde deze noodzaak toen Hij onder ons verbleef, verklaarde dit aan Zijn discipelen en erkende dit aan de Vader in het folterend lijden in de hof. Zie Hem worstelen in gebed, met hevig geweend en tranen: *'Vader, verlos Mij uit deze ure!'* (Johannes 12:27); *'laat dezen drinkbeker van Mij voorbijgaan!'* (Mattheüs 26:39).

Nu leest de Vader Hem Zijn verbondsverplichting voor, die Hij tekende en verzegelde met Zijn eigen hand van voor de grondlegging der wereld. Christus, als het roemrijke Slachtoffer antwoord dan: *'Uw wil geschiede'* (Mattheüs 26:42). *'Maar hierom ben Ik in deze ure gekomen'* (Johannes 12:27). Ik zal de beker drinken, die Gij hebt gemengd, en niet enig droesem van haar zal overblijven voor Mijn volk. Ik zal gaan door de naderende vreselijke nacht, onder de verbergingen van Uw aangezicht, de vloek wegdragend van Mijn geliefden. Van nu aan is berouw verborgen voor Mijn ogen!

Nu, op Zijn knieën, leest Hij de verbondsverplichtingen van de Vader en voegt eraan toe: *'Ik heb U verheerlijkt op de aarde; Ik heb voleindigd het werk, dat Gij Mij gegeven hebt om te doen; En nu verheerlijk Mij (volgens Uw belofte), Gij Vader, bij Uzelven, met de heerlijkheid, die Ik bij U had, eer de wereld was'* (Johannes 17:4-5).

Vader, Ik wil, dat waar Ik ben, ook die bij Mij zijn, die Gij Mij gegeven hebt; opdat zij Mijn heerlijkheid mogen aanschouwen (Johannes 17:24). Zij waren Uw, en Gij hebt Mij dezelve gegeven (Johannes 17:6), op voorwaarde dat Ik Mijn ziel zou uitstorten tot de dood. Gij had hun, door Mijn rechtvaardigheid en verdienstelijke offerande, het hemels koninkrijk toegezegd, welke Ik nu namens hun opeis. Vader, verheerlijk Mijn volk met Hem, Die Gij liefhad, voor de grondlegging der wereld!

De tussentreding van Christus voor Zijn heiligen begon op aarde en wordt voortgezet in de hemel. Dit is ons vertrouwen en vreugde in ons reizen door de wildernis. Wij weten dat onze Jozua is overgegaan in het land van onze erfenis, waar Hij een plaats voorbereidt van bewoning voor Israël. Want het is Zijn wil dat allen, die Hij heeft verlost, voor eeuwig met Hem zullen zijn.

Stichting de Gihonbron (2006)

COLOFON

STICHTING

**Hope for
England**

Steun ons werk

NL47 RABO 0316 987 158

Postadres

Caspersstraat 12
4043GG Opheusden

Contact

info@hopeforengland.nl

Bestuur

W. Timmer *voorzitter*
K. Karels *secretaris*
W. Verduijn *penningmeester*
R. Bolier *lid*
J. Horst *lid*
E.A. van 't Hul *lid*
T.P.A. Mulder *lid*
A.C. Thomson *lid*
D. Trouwborst *lid*